

Telepítendő: alkalmazkodás-alkalmazás

Hogy is ne lennének az ifjúságnak hangjai?!
Örömtől bánatig verődve zendül
test és lélek
– míg magát egyszeri csodának hiszi valaki,
na klar: ünnepli/siratja a létet.

No de az öregedésről mit dallanál?!
Nem teljesítmény, megy mindenkinek;
ránc, lassulás és sajgás
„épp csak arra jár”,
ahogy besetteng ősszel a hideg.
A tükör... hát: gorombán válaszol.
De hát nem tudod megállni, hogy kérdezd?!
Mintha nem tudnád: önkárán lakol,
akit az elkerülhetetlen bosszant, avagy mérgez.
Hát persze, voltak „délszakibb korok”:
az ember ifjan önhittebb és fittebb,
de hogy *egyre jobban* ragyog majd hímporod,
azt azért – hadd higgyem – magad se hitted.
Tarthatott volna tovább a garancia,
és most lenne hová fordulni reklamálni;
ajtot verni vagy asztalt... De, uramfia –
Biztos, hogy oly jól esne, pajtás, vakremélni?!

Borzongó reggelek.
Tétova fények.
Tócsákon hártya. Elkél a nyaksál.
De mit tehetnék? – felkelek.
Teát szán rám (Auftakt) az élet,
s a buszon egy helyet.
Ennyire taksál.

Talán ennyit a jövőperspektíváról

Ki fognak pukkadni (előbb-utóbb) a lufik.

A büszke székház-homlokzatokat
mégiscsak kikezdi az emisszió, a korom.

A puhány örökösöknek elébe vág
a szemfüles-ambiciózus konkurencia,
vagy elherdálják a vagyont, melyet
nem ők szereztek – hogyan tudnák hát
megbecsülni?

Lehervad az arcokról, fölszabadítva
a helyet a keserű ráncoknak, a
diadalmas vigyor. Talán
nem holnap lesz, de így lesz biztosan.

De nekünk az már (ha megérjük egyáltalán)
sem jóleső („kijáró”) elégtétel, sem megnyíló
alkalom nem lesz – ha volt egyáltalán
bármennyi hajlam bennünk a kárörömré,
addigra kiöregszünk már belőle; jósteljesítményünkre
büszkének lenni nevetséges lenne: semmilyen
különleges jövőbelátó képesség nem kell ahhoz,
hogy igaza legyen, aki a lufik *előbb-utóbb* bekövetkezendő
kipukkadására fogad.

Hogy a magunk portékáját csapjuk oda,
revansista-magabízóan, az „új idők
lesöpört piaci standjára”,
vagy a saját igényeinket gyűrjük be
a kor gyanús küllemű kívánságládájába,
ahhoz is túl sok immár a rezignált bölcsesség
(lustaság? szolidaritás?
az unott-kört-újrakezdeni-nem-akarás?) bennünk.

Talán egy fokkal kevésbé megszegyenülten,
kevesbé dühösen vagy hüledező-gyámoltalanul,
de ugyanolyan Istentől-elhagyatva, horror vacuiban
fogunk állni ott, a mi arcunkon is, akár a kor (Fortuna,
az éra) ejtett üdvöskéián, luftballoncafatokkal.

Szó, ami szó: kicsit tartósabb a luftballon
a szappanbuboréknál. – Indokoljam, hogy miért butaság
erre hagyatkozni? Vagy (másfelől) türelmetlenül áhítani
a dicstelen véget mint „Mindenre Megoldást”?

Csömörutaztató

Élete súlya rút teher.
Fárasztják a hülyék.
És az se hatná meg ma már,
ha falnák szavát, betűjét.
A világnak nincs annyija,
amennyivel jönne neki.
Nem fog eztán sem (nagy hiba?)
a Côte d'Azurre telleni.
Így lett konfekciókabát
sorsa, mely – vélte – egyszeri,
de könnyebbség, hogy nem akar
már magának se tetszeni.
Nem vágy már hagyni nyomokat.
Hitelképes meg sose volt;
whiskyt is ritkán szopogat
– nem fogja látni Oregont.

Rég csömöre van a hírektől –
új vicc? – De rég volt újszülött!
Régen tiltások és hiányok;
ma unalom, mi gúzsba köt.
Egy' stációtól másikig
mord-spleenesen metrózik át.
Hát... nem ő az, ki lefetyel
nektárt, ambróziát.

Tatár Sándor (Budapest, 1962) József Attila-díjas költő, műfordító. *HAALAADAAS* című új verseskötete 2021 őszén jelenik meg a Kalligramnál.